

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 2: DUISTER CARNAVAL

Van dezelfde auteur:

De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders

REACTIES OP DUISTER CARNAVAL:

Als geen ander weet *Michael Reefs* wederom de fantasie van kinderen te prikkelen met de avonturen in het dorpje Zuidbaai. Eigentijds met een app, Facebookpagina en website, dat is wat kinderen willen. Lezen dus en laat je verrassen!

DAAN VAN DER VALK (BESTE BOEKVERKOPER 2012)

Met *Duister Carnaval* komt een papieren boek ook nog eens online/digitaal tot leven! Een unieke manier van een boek lezen.

GAAFVOORKINDEREN.NL

Een geweldig tweede deel dat perfect aansluit bij deel één.
Een must-read voor alle kinderen.

DIEUWKE (BOOKBABBLES.NL)

De legende van de Hemelrijders vond ik al super,
maar nu ik dit heb gelezen, nog beter.

GREET OOSTVOGELS (HOUVANBOEKEN)

Door het vernieuwende en interactieve karakter heeft het boek echt potentie om een hit te worden bij de jeugd.

MONIQUE DIJKGRAAF (WIESCHRIJFTDIEBLIJFT)

Het is een spannend verhaal waar je vanaf de eerste bladzijde middenin zit. Je blijft lezen, want je wilt weten hoe het verhaal verder gaat.

MATHILDE (IKVINDLEZENLEUK.NL)

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DUISTER CARNAVAL

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

initiatief van Nationaal Fonds Kinderhulp

Eerste druk mei 2014

Copyright © 2014 Michael Reefs

Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Monique Crolla*

Eindredactie: *Tamara Geraeds (www.tekstbureaucharizma.nl)*

Woordredactie: *Karlijn Esin-Maar & Verena Sparla*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Auteursfoto omslag: *Inge Davis*

ISBN 978-90-821909-0-8 (paperback)

NUR 282, 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over het hoofdstuk kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Een nieuw ontwerp	9
2	Een onaangename lucht	21
3	Afspraak met niemand	27
4	Een levendige nachtmerrie	36
5	Een wilde tocht over de Strong	47
6	De Stoere Skateboarders	60
7	Stiekem jarig	72
8	Verdwenen boeken	84
9	Geweigerd	94
10	Een app voor alles	99
11	Explosies	108
12	De man achter de struiken	118
13	Een goed gesprek	124
14	Vertrokken uit een droom	131
15	Yin en yang	141
16	Het geheim van Roy	147
17	De grote afwezige	155
18	Duister carnaval	165
19	En de winnaar is...	173
20	Roys vertrek	181
21	De magische ent	188
22	Een ingewikkelde hoed	197
23	Het Holi Festival	203
24	Het ijsbeeldje	214
25	In het doolhof	224
26	Het mysterieuze amulet	235
27	Silvanus Dafel	246
28	Brand!	263

Voor Elvira Buchholz

Je was een geweldige moeder, ik zal je nooit vergeten.

Een nieuw ontwerp

- Dinsdag, 7 februari -

Melanie stopte met schrijven. Verbaasd bestudeerde ze de woorden die ze had opgeschreven. Was dit echt haar idee?

‘Wat is dat?’ vroeg haar vriendin Valerie, die stiekem had meegekeken, zachtjes. ‘Wat betekenen deze woorden?’

‘Ik denk dat ik zojuist ons ontwerp enorm heb verbeterd,’ zei Melanie, nog steeds verbaasd. Ze had niet gedacht dat het nog veel beter kon worden dan het al was, omdat ze maar een paar ideeën had toegevoegd.

‘Je hebt zelfs aan de details gedacht.’ Valerie wees een paar punten aan, maar stopte snel toen ze zag dat meester Keienberg naar hen keek.

Hij verliet zijn plek bij het bord en liep tussen de lesbankjes door hun kant op. Met iedere stap die hij zette, probeerde Melanie het blaadje verder onder haar lesboek te verstoppen, hoewel ze wist dat dit zinloos was.

Keienberg zei niets, maar zijn blik verried dat hij boos was.

De overige leerlingen hadden zich omgedraaid en keken nieuwsgierig naar Valerie en Melanie.

Keienberg stopte voor het bankje van Melanie en vroeg om het

blaadje. Melanie wilde iets zeggen, maar op dat moment ging de zoemer, die het einde van het lesuur aangaf.

Gered door de zoemer, dacht ze.

De rest van de klas stopte de boeken in hun tassen. Het geluid van schuivende stoelen en stemmen werd steeds luidruchtiger, zodat Keienberg zich omdraaide en riep: 'Schrijf in jullie agenda dat ik voor de volgende les alle uitkomsten wil zien van de sommen die nu op het bord staan.'

Snel pakten Melanie en Valerie al hun spullen bij elkaar en glipten langs Keienberg de klas uit. Gelukkig riep hij hen niet terug.

'Op een normale basisschool zouden ze nooit zoveel huiswerk opgeven,' zei Valerie. 'Waarom doen ze hier alsof we op de middelbare school zitten, met al die verschillende leraren in verschillende lokalen?'

'Gelukkig hebben we voor vandaag weer genoeg geleerd,' zei Melanie lachend, terwijl ze richting de aula liepen.

'Denk je dat we een kans maken om te winnen?'

'Als ik nog in de toekomst kon kijken, zou ik het antwoord wel weten,' zuchtte Melanie. 'Maar sinds eind vorige maand krijg ik geen visioenen meer. Iedereen wil die cheque van vijfhonderd euro graag winnen. Als wij tijdens de carnavalsparade niet de mooiste en grootste praalwagen hebben, gaat het geld aan onze neus voorbij.'

'Waar zouden de anderen zijn?' vroeg Valerie, terwijl ze in een grote boog om een groep achtjarigen heen liep.

Door de carnavalsbesprekingen was het in de aula erg druk. Overal liepen leerlingen of stonden er groepjes kinderen bij elkaar, waardoor de rest eromheen moest lopen.

‘We kunnen het beste naar buiten gaan,’ zei Melanie, ‘daar is het vast rustiger en kunnen we mijn nieuwe idee bespreken.’

De laatste meter voor de deur die naar het schoolplein leidde, keek Melanie niet meer om. Samen met twee meisjes duwde ze zich door de klapdeuren.

Eindelijk stond ze buiten. Opgelucht ademde ze de frisse buitenlucht in. Op het plein was het minder druk dan binnen. Er waren maar een paar groepjes kinderen. Sommigen speelden tikker-tje, anderen stonden gewoon bij elkaar te kletsen en te lachen. Ze zag Joost samen met nog een paar jongens bij de zandbak staan. Joost was de grote pestkop uit Luca’s klas. Vorige maand had hij het clubje een paar keer lastiggevalen met domme grapjes.

Ze liep naar het klimtoestel in de hoek, waar ze als clubje altijd bij elkaar kwamen in de pauzes. ‘We moeten de leraren ervan overtuigen dat wij de mooiste praalwagen hebben.’ Melanie bleef bij de grote, ijzeren auto staan en draaide zich om. ‘Valerie?’ Haar vriendin was nergens te bekennen. Andere kinderen staken het plein over en verdwenen om de hoek.

Uiteindelijk zag ze Valerie bij een groot raam in de aula staan, vlak bij de deur waar zij net door naar buiten was gekomen. Ze was omringd door leerlingen die ook allemaal naar buiten wilden. Hierdoor werd ze tegen de ruiten aan geduwd.

Melanie kon een lachje niet onderdrukken.

Nu maar hopen dat ze haar pompje bij de hand heeft, dacht ze. Valerie had namelijk erg vaak last van astma-aanvallen, vooral in benauwde situaties.

Ze ging op het klimrek zitten en klom naar het dak van de auto.

Het duurde bijna vijf minuten voordat Valerie zich eindelijk

had losgerukt uit de menigte en naar buiten kwam. Haar haren hingen verward om haar gezicht en het zweet drupte langs haar bril naar beneden. Vlak achter haar kwam ook Luca naar buiten.

Melanie wenkte hen.

‘Ze letten echt niet op!’ gilte Luca woest. ‘Telkens hetzelfde met die ukkies. Als kippen zonder kop rennen ze door het gebouw.’ Ze klopte haar broek af en trok de pijpen iets omhoog om haar benen te controleren.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Melanie.

‘Ik struikelde over iemands voeten en viel languit op de vloer.’

‘Dat jij nou altijd die pech hebt,’ zei Valerie. ‘Maar voor mij was het ook geen pretje. Moet je zien hoe mijn haren zitten.’

‘Ik hoop dat Sander en Roy snel komen, want ik wil ze graag vertellen over mijn nieuwe idee.’ Melanie liet Luca haar blaadje zien.

‘Nieuw idee?’ Luca griste het blaadje uit haar handen en bekeek het aandachtig. ‘Maar we zijn toch al een paar dagen bezig? Wil je soms helemaal opnieuw beginnen? Ik dacht het niet!’

‘Nee, alleen wat dingen aanpassen. Tijdens de rekenles kreeg ik een paar ideeën en die heb ik opgeschreven.’ Ze glunderde.

Luca klom in het klimrek en ging naast Melanie zitten. ‘Heb je soms weer een visioen gehad? Weet jij iets wat wij niet weten?’

Melanie schudde haar hoofd. ‘Nee, helaas.’

‘Hey, willen jullie wel op mij wachten?’ Roy racete met zijn Space Scooter over het schoolplein en gooide zijn rugzak in een boog naar het klimrek toe. ‘De gymles was uitgelopen.’

‘Sander is er nog niet,’ zei Melanie. ‘Als hij er is, dan kunnen we...’

‘Sander?’ vroeg Roy verbaasd. In één soepele beweging trok

hij zich aan een paar stangen omhoog en ging naast de rest zitten. 'Sander zit toch daar?'

De anderen draaiden zich om en zagen Sander aan de andere kant van het klimrek zitten, helemaal verdiept in zijn boek.

'Sander!' riep Luca. 'Waarom zei je niks?'

Het boek zakte iets. 'Ik zei toch hoi, maar jullie hoorden het niet,' zei Sander. 'Dit boek is zo spannend dat ik het niet neer kan leggen. Ik wil weten hoe het afloopt.'

'Onzin,' zei Luca en ze kroop naar hem toe, om het boek vervolgens uit zijn handen te trekken. 'Wil je niet horen wat we van plan zijn met de praalwagen?'

'Ik denk dat we daar geen tijd meer voor hebben,' zei Valerie. 'Bakker komt samen met Levender en Pietersma onze kant op.'

De drie leraren, die verantwoordelijk waren voor de opdracht van de praalwagens, kwamen de hoek om en staken nu het kleinere plein over richting de Bieb-bende. Bakker gaf les in aardrijkskunde, Levender in gym en Pietersma gaf geschiedenis. Iedereen moest voor deze eindcontrole van hun ontwerp voor de praalwagen na school iets langer blijven, omdat de meeste groepjes uit kinderen bestonden die niet in dezelfde klas zaten.

'We moeten er maar het beste van maken,' zei Melanie, terwijl ze nog een keer aandachtig het blaadje controleerde en hoopte dat ze alles goed had opgeschreven.

'Zo,' begon Petronella Bakker. 'Hoe gaat het bij jullie? Schiet het ontwerp al op?'

'Jazeker,' zei Luca meteen. 'We hebben geweldige ideeën voor de praalwagen.'

'Perfect,' zei Levender met een glimlach. 'Laat ze dan maar eens horen.'

Bakker liet haar blik over de vijf kinderen glijden. ‘Nou, wie begint er?’

Melanie schraapte haar keel. ‘We zijn... ehm... van plan een enorme draak te bouwen,’ hoestte ze, ‘eentje die echt vuur kan spuwen.’

Roy klom naar Melanie toe en keek naar het blaadje. ‘Echt waar?’ vroeg hij verwonderd. ‘Wanneer heb je dat besloten?’

‘Oh, jullie zijn het niet met elkaar eens?’ vroeg Bakker verbaasd. Ook Pietersma en Levender keken het clubje aan.

‘Natuurlijk wel,’ zei Luca snel. ‘Het is alleen moeilijk om steeds alles met elkaar te overleggen, omdat we niet alle lessen samen volgen.’

‘Precies, daardoor kunnen we alleen overleggen in de pauzes en na schooltijd,’ stemde Roy met haar in.

‘Goed, ga door,’ zei Bakker.

‘Nou, we willen dus een enorme draak bouwen,’ ging Melanie verder, ‘die tijdens de parade op sommige plaatsen vuur spuwt. Het midden van het lijf maken we iets breder, zodat we er tijdens de tocht allemaal in kunnen zitten. Vanaf die plek bedienen we de draak.’

‘Indrukwekkend,’ zei Levender. ‘Ik vind vooral dat vuur een prachtig idee. Het heeft een Chinese uitstraling. Daar houd ik wel van.’

‘Ik ook,’ zei Bakker geamuseerd.

Melanie had haar nog nooit zo gezien. In de les was ze altijd streng en lachte ze nooit. Nu leek het wel alsof er iemand anders bezit van haar lichaam had genomen. Ze straalde en er glinsterde iets in haar ogen, alsof iemand sterrenstof over haar heen had gestrooid. ‘Ik heb voorlopig genoeg gehoord,’ zei ze. ‘Voor het einde

van volgende week wil ik het plan graag in mijn postvakje zien.'

'Komt helemaal in orde!' riep Roy enthousiast. 'We zorgen ervoor dat u alles krijgt te zien wat u maar wilt weten.'

Bakker draaide zich om en liep weg, zonder afscheid te nemen. De andere twee leraren volgden haar. Ze liepen richting Joost.

'Nu is Joost de klos,' zei Sander.

'Ik vind het echt een super goed idee,' zei Roy tegen Melanie. 'Ik bedoel het vuurspuwen, de rest hadden we natuurlijk al. Hoe en wanneer heb je dat bedacht?'

'Nou, we hadden het al over die draak. Dus het was echt niet zo moeilijk. Ik heb gewoon een beetje gepuzzeld met de mogelijkheden tijdens de rekenles.'

'Ja, Joost is inderdaad de klos,' onderbrak Luca haar.

Melanie zag Joost nog steeds bij de zandbak staan, samen met zijn vrienden. Hij begon ineens driftig met zijn armen te zwaaien en schreeuwde tegen Bakker.

'Dat loopt fout af,' zei Melanie. 'Wat doet hij nu?'

Ze zagen hoe Joost zijn ontwerp uit de handen van Bakker trok, in honderden stukjes scheurde en erop stampde. Levender werd woedend en wees naar het schoolgebouw, waarna Joost met boze stappen naar binnen liep, gevolgd door Bakker en Pietersma. De vrienden van Joost stonden sprakeloos toe te kijken vanaf de rand van de zandbak.

'Volgens mij keuren ze zijn plan af,' zei Sander. 'Dat betekent dat wij meer kans maken.'

'Juich maar niet te vroeg,' zei Luca. 'Joost weet zich overal uit te redden. En hij is een grote concurrent voor ons.'

'Ik denk dat hij voorlopig wel is uitgeschakeld,' zei Roy. 'Zullen wij verder gaan werken aan de wagen? Als we de draak op tijd

af willen krijgen, met het nieuwe ontwerp, dan kunnen we beter geen tijd verspillen door hier rond te hangen.'

De afgelopen dagen hadden ze iedere avond gewerkt aan de praalwagen, in de grote garage bij Melanie thuis. Van haar vader mochten ze gebruikmaken van alle materialen en het gereedschap dat in de garage lag. Daardoor vorderde hun wagen snel en hadden ze binnen drie avonden bijna de hele kop van de draak af.

'Wacht heel even,' zei Sander, die zijn boek voorzichtig in zijn tas stopte. 'Kun je me waarschuwen als die tweeling daar van het plein af is? Ze doen namelijk echt raar.'

'Hannah en Laura?' vroeg Luca verbijsterd. 'Zij zijn de rustigste meisjes die ik ken. Hoezo doen ze raar?'

'Ik heb het gevoel dat ze me in de gaten houden. Ze achtervolgen me al een week. Overal waar ik ben, zijn zij ook.'

'Ze zijn weg,' zei Melanie.

Ze sprongen van het klimrek af en renden naar de poort.

'We moeten nu echt opschieten!' zei Valerie. 'De bus komt zo en de bushalte staat al vol.'

Ze staken de straat over en sloten zich aan bij een groepje wachtende kinderen, waaronder Hannah en Laura. Kort daarna stopte de bus bij de halte. Iedereen stormde naar binnen, waardoor de bus snel vol zat.

'Ik wil zo ver mogelijk bij hen uit de buurt staan,' zei Sander, terwijl hij zich tussen de kinderen door wurmde, bij de tweeling vandaan.

Toen de bus vertrok, hield de Bieb-bende zich vast aan de beugels die aan de stangen hingen. Tussen de bochten door probeerden ze met elkaar te praten, maar dat ging moeilijk door het geschreeuw van de jongens achterin.

‘Ik vraag me af hoe de anderen het doen,’ zei Luca. ‘Er zijn een heleboel groepjes. Niet iedereen heeft zoveel spullen als wij.’

‘Ik heb toevallig iets opgepikt van de Stoere Skateboarders,’ zei Roy. ‘De vijf jongens willen een grote Indiase tempel bouwen.’

‘Dat past toch helemaal niet bij hen? En hoe weet je dat? Iedereen houdt zijn plan geheim.’

‘Davy, de aanvoerder van het clubje, vertelde erover tegen zijn vrienden,’ zei Roy. ‘Hij is van plan iedereen te verbazen met de praalwagen.’

Valerie zuchtte. ‘Waar zijn we aan begonnen?’

Melanie staarde langs een paar kinderen heen naar buiten. Huizen en geparkeerde auto’s flitsten voorbij. Telkens als de bus bij een halte stopte en kinderen uitstapten, werd de bus leger, zodat ze achterin plaats kregen en naast elkaar konden zitten.

‘Hebben jullie nog wel eens aan de Hemelrijder gedacht?’ vroeg Luca.

‘Wat denk je zelf?’ antwoordde Valerie. ‘Het was het engste wat mij ooit is overkomen.’

‘Ik vond het best mooi toen we hem hadden gered. Hoe hij zo door het plafond zweefde.’

In de bus keken een paar kinderen naar hen om. Melanie probeerde hun blikken te ontwijken. Niet veel later stopte de bus bij de halte waar ze uit moesten stappen.

Er waaide een ijskoude wind en iedereen trok zijn jas nog eens goed dicht. Samen met de Bieb-bende stapten er een paar andere buurtkinderen uit.

De vijf kinderen staken het Salamanderpad over, richting Melanies huis. Er brandde licht in de woonkamer.

Vlak voor de deur draaide Melanie zich om. ‘Mijn ouders heb-

ben het nu erg druk met hun werk in het ziekenhuis,' zei ze. 'Ze hebben mijn tante Jasmijn gevraagd om voorlopig op te passen. Ze weet dat wij aan een praalwagen werken in de garage.'

Jasmijn zat op de bank een boek te lezen. 'Melanie?' riep ze. 'Ben je alleen?'

'Nee, tante,' antwoordde Melanie. 'De hele Bieb-bende is hier. We gaan in de garage verder aan onze praalwagen werken.'

'Dat is prima. Als jij en je vrienden maar niet te veel lawaai maken en het huis netjes houden.'

Ze hingen hun jassen aan de kapstok en legden hun schooltassen op de grond. Melanie liep voorop, via een zijdeur de garage in.

In het midden van de ruimte lag het enorme drakenhoofd. De felgele ogen starden de kinderen aan.

'We moeten alleen die tanden nog iets scherper maken,' zei Roy en hij pakte een velletje schuurpapier. Luca en Valerie plakten met behangplaksel nog een paar vellen groen crêpepapier op de achterkant van de kop.

'Zullen we morgen aan de rest van zijn lichaam beginnen?' vroeg Sander, die aandachtig de bouwtekening bestudeerde en alvast nieuwe lijnen trok bij de kop van het beest. In een vloeiende beweging tekende hij de ogen en de neusgaten. 'De romp kunnen we met kippengaas in de juiste vorm buigen.'

'Ik moet het eerst nog even aan m'n tante vragen, maar ik denk wel dat het goed is,' antwoordde Melanie.

Valerie plakte het laatste stukje papier op de kop en ging naast Melanie bij de werkbank zitten. 'Wat ben je stil,' zei ze. 'Heb je geen zin? Als we niet doorwerken, krijgen we het niet op tijd af.'

'Weet je wat het is?' Melanie zocht naar de juiste woorden. 'We

hebben met z'n allen een heleboel meegemaakt en we hebben het er nauwelijks over. Dat ik mijn gave niet meer heb, of niet meer kan gebruiken, vind ik verschrikkelijk.'

'Ik ben het met Melanie eens,' zei Luca. 'Ik heb vaak slapeloze nachten. Toch probeer ik aan de mooie dingen te denken die we bereikt hebben, zoals het bevrijden van de Hemelrijder. Maar het blijft door mijn hoofd spoken dat er meer Hemelrijders zijn die bevrijd moeten worden. Ik ben bang dat Rodewald niet de enige was.'

'Dat vrees ik ook,' zei Melanie met een zucht.

'Lees eens een goed boek,' zei Sander. 'Dat helpt bij mij altijd. Ik denk dan bijna nergens meer aan.'

'Omdat jij het allemaal spannend en geweldig vond,' zei Luca. 'Jij houdt van die grote hallen, die enge gangen en oude plaatsen.'

Sander bloosde een beetje. 'Misschien.'

Ze werkten nog ruim een uur in stilte door, ieder verdiept in zijn eigen gedachten. Daarna besloten ze dat het genoeg was voor vandaag.

'Morgen hebben we veel meer tijd,' zei Melanie. 'Als we meteen om half één vanuit school hier naartoe gaan, kunnen we het lijf al ver afkrijgen.'

Bij de deur namen ze afscheid van elkaar. Melanie liep naar de woonkamer, waar tante Jasmijn nog steeds in haar boek zat te lezen.

'Wat eten we?' vroeg Melanie.

Jasmijn draaide zich om en legde het boek op het bijzettafeltje. 'Wat dacht je van een heerlijke stampot?' Ze stond op en gaf Melanie een knuffel. 'Je favoriete wortelstampot?'

Melanie glunderde. Bij de gedachte aan het eten alleen al liep

het water haar in de mond. Dit maakte haar dag goed.

Een onaangename lucht

- Woensdag, 8 februari -

Gisteren had het 's avonds nog hard gesneeuwd en gewaaid. Vandaag was het iets warmer, waardoor de dunne laag sneeuw alweer was gesmolten.

In de garage bij Melanie thuis had de Bieb-bende ruim een uur aan de praalwagen gewerkt. Nu waren ze van plan om op internet naar een oplossing te zoeken voor hun vuurprobleem.

'Ik ga de iPad van m'n vader even halen,' zei Melanie, toen ze met z'n allen op de overloop van de eerste verdieping stonden. 'Dan kunnen jullie ondertussen de computers opstarten.'

Ze opende de deur van de studeerkamer van haar ouders. Hier stonden twee bureaus met een iMac, tegen de muur een boekenkast vol met medische encyclopedieën en op een lage tafel een model van het menselijk lichaam.

Roy en Luca gingen elk achter een bureau zitten en startten de computers op.

Melanie liep ondertussen naar de slaapkamer van haar ouders. Op de drempel bleef ze staan. Een van de gordijnen bij het raam bewoog door de wind. Heel even verwachtte ze iets te zien. Een schaduw op de muur of een geest onder het bed. Ze huiverde bij de gedachte dat ze dit eerder had meegemaakt, vorige maand,

toen hun avontuur begon.

Ze pakte vlug de iPad van het nachtkastje, want ze wilde zo snel mogelijk terug naar haar vrienden.

Op het moment dat ze zich omdraaide en richting de deur liep, drong er een vreemde geur haar neus binnen. Vlug keek ze weer naar het raam, waar het gordijn nu stil hing. Voordat ze op onderzoek kon uitgaan om de oorzaak van de vreemde geur te vinden, was deze alweer verdwenen.

In de gang bleef ze nog een keer staan, maar ze zag en rook niets meer. Toen ze Luca hoorde lachen, zette ze het angstige gevoel van zich af en met een glimlach liep ze de studeerkamer in.

‘Kom je bij mij zitten?’ vroeg Valerie en ze klopte met haar hand op de lege plek naast zich. ‘Ik heb altijd al eens op een iPad willen werken.’

Melanie ging zitten en legde het apparaat tussen haar en Valerie in.

‘Hebben jullie al iets kunnen vinden?’ vroeg ze, terwijl ze de internetbrowser opende en op zoek ging naar mechanismes om vuur te spuwen.

‘Nee, nog niks bruikbaar,’ zei Roy, die samen met Sander druk aan het zoeken was. Ze hadden meer dan tien verschillende schermen openstaan.

‘En jij, Luca?’ vroeg Melanie.

Luca giechelde, maar gaf geen antwoord. Ze typte als een bezetene en drukte een paar keer op de entertoets.

‘Luca, wat ben je aan het doen?’ vroeg Melanie.

Valerie stond op en liep zachtjes naar Luca toe. Ze tikte met een vinger op haar schouder. Luca schrok en draaide zich met een ruk om. ‘Wat is er?’ vroeg ze geïrriteerd. ‘Hebben jullie iets

gevonden?’

‘Dat vroeg ik net aan jou,’ zei Melanie. ‘Wat ben je toch aan het doen?’

Ze zag dat Luca helemaal niet bezig was met zoeken naar een oplossing voor hun idee. Op het scherm stonden allerlei kleine vakjes, met een heleboel verschillende foto’s erin.

‘Kennen jullie deze site nog niet?’ vroeg Luca. ‘Iedereen heeft het erover.’

‘Ben je aan het chatten?’ Valerie klikte met de muis op een paar vakjes en las de berichten die er stonden. ‘Het lijkt wel alsof er allemaal mensen met elkaar afspreken.’

‘Ja, klopt,’ zei Luca. ‘Ik had eerst afgesproken met Rosa Valentijn, maar toen schoot me te binnen dat we vandaag verder aan de wagen gingen bouwen. Dus ik heb haar geschreven dat ik niet kan.’

Opeens rook Melanie de doordringende geur opnieuw. Heel vluchtig, maar duidelijk genoeg om het niet te missen. ‘Benzine,’ zei ze zachtjes.

‘Wat?’ vroeg Valerie.

‘Ruik je het niet?’

Valerie draaide haar hoofd van links naar rechts en snoof diep. ‘Nee, ik ruik niks.’

‘Dan ligt het aan mij. Vergeet het maar.’ Ze ging achter Luca staan en keek naar het scherm.

Luca gaf een korte rondleiding. ‘Hier is mijn account. De chat-site hoort bij de bieb en kan alleen maar betreden worden als je ook lid bent. Angélique geeft bij ieder pasje een unieke code mee en die moet je gebruiken als je een account aanmaakt. Ik heb sinds vorige week een account en ook een heleboel anderen van school

zijn al lid geworden. In het begin werd het vooral door kinderen gebruikt, maar sinds kort komen er ook volwassenen bij. Zij gebruiken de site om met elkaar in contact te komen. Soms levert dat echt gekke gesprekken op.'

'Ben je niet bang voor enge mensen?' vroeg Valerie. 'Ik weet niet of mijn ouders dit goed zouden vinden.'

'Enge mensen?' vroeg Melanie, die zich daarbij geen beeld kon vormen.

'Mensen die iets van ons zouden willen? Je hoort het overal, vooral in de stad. Stel je voor dat ze ons ontvoeren en dan vermoorden!'

'Het wordt allemaal gecontroleerd,' gaf Luca als antwoord. 'Angelique houdt het in de gaten. Eergisteren gooide ze mij bijna van de site af, omdat ik haar beledigde in een reactie.'

'Kijk daar nou,' zei Melanie en ze hield een hand voor haar mond, terwijl ze naar het scherm wees. In de linkerbovenhoek was een gesprek gaande tussen twee mensen, een man en een vrouw.

'Ze willen afspreken,' zei Valerie.

'Bij de heuvel,' vulde Luca aan.

Melanie hing bijna met haar neus tegen het scherm en concentreerde zich op het vakje waar de man en vrouw aan het chatten waren. De rest van de vakjes verdwenen in haar ooghoeken.

'Wat zullen we doen?' vroeg ze.

'We gaan kijken natuurlijk,' zei Luca.

'Waarnaar?' Roy sloot de vensters op zijn scherm af en draaide zijn stoel.

'Ze willen naar de heuvel,' zei Valerie. 'Om...'

Roy sprong op uit de stoel. 'WAT?' schreeuwde hij. 'Ik ben echt niet van plan om weer naar die plek te gaan. Wat moeten we

daar doen?’

‘Nou,’ begon Luca. ‘We hebben hier een gesprek op de chatsite van de bibliotheek gevolgd. Het blijkt dat twee mensen met elkaar willen afspreken op het parkeerterrein voor de heuvel.’

‘Dus? Wat hebben wij daarmee te maken?’

‘We willen gewoon gaan kijken. We hebben toch niets te doen vanavond. Bovendien denk ik dat het iets met de Hemelrijders te maken heeft.’

‘Ja, dat is spannend!’ zei Sander enthousiast. ‘Ik ga mee.’

‘Zijn jullie allemaal gek geworden?’ Roy wilde met zijn vuist op het bureau slaan.

‘Roy, wat is er toch met je aan de hand?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Ik wil niet meer naar die plek toe. Er is daar zoveel gebeurd vorige maand. Ik wil het gewoon vergeten.’

‘Je hoeft toch niet per se mee te gaan?’ zei Luca.

‘Wat is er eigenlijk “spannend” aan om daar in het donker te wachten totdat twee vreemden elkaar ontmoeten?’

‘Doe niet zo raar,’ zei Valerie. ‘Het is gewoon leuk. We kunnen ergens achter een boom wachten en toekijken.’

Melanie draaide zich om en keek verwonderd naar Valerie. Zo’n opmerking verwachtte ze niet uit haar mond.

‘Oké dan,’ zei Roy. ‘We gaan erheen en kijken wel wie er komen opdagen, en wat er gebeurt. Maar verwacht niet dat het echt spannend wordt.’

Luca hield intussen het scherm in de gaten. ‘Om half acht is de afspraak. Hij komt in een donkerblauwe auto en zij in een witte.’

‘Dan hebben we nog tijd genoeg om iets te vinden waarmee we vuur kunnen maken,’ zei Roy. ‘Dat is het belangrijkste onderdeel van de draak.’

Afspraak met niemand

Melanie keek op haar horloge. Een gevoel van angst en spanning overviel haar. In gedachten kwamen allerlei rampenscenario's voorbij. Ze had hier geen goed gevoel over.

'Nog twee straten, dan zijn we er,' zei Luca. Met grote passen – voor haar lengte tenminste – liep ze richting de heuvel.

Voor hen doemde het enorme plein op, waar op dit tijdstip slechts één auto stond geparkeerd: het knalrode autootje van Angelique, de bibliothecaresse.

'Het voelt vreemd om hier weer te staan,' zei Valerie zachtjes tegen Sander. Melanie luisterde mee, terwijl ze haar blik op de top van de heuvel gericht hield.

'Ik was zo blij toen we hier vorige maand allemaal heelhuids uit waren gekomen,' ging Valerie verder.

'Ik vind het nog steeds geen goed idee,' mopperde Roy en hij sloeg zijn armen over elkaar.

Bovenop de top, in en rondom de bibliotheek, brandde licht.

'Waar gaan we wachten?' vroeg Luca. 'Zullen we ons bij die eikenboom verstoppen?'

'Dat is een goed idee,' zei Sander. 'Dan zien ze ons niet vanaf de parkeerplaats.'

Melanie bleef op haar hoede, ze voelde zich nog steeds onrus-

tig van binnen.

De vijf kinderen staken zwijgend het plein over en keken voortdurend om zich heen. Melanie hield vooral de heuveltop in de gaten. De bomen en struiken langs de heuvelzijde waren kaal, waardoor het zwakke licht van de bibliotheek te zien was vanaf de plek waar zij nu stonden.

Nu ze zo stil waren, hoorde Melanie allerlei geluiden. De wind die guur over het open plein joeg en de verdorde bladeren deed ritselen. In de verte hoorde ze een uil roepen die op jacht was. Iets dichterbij blafte een hond. In het donker klonk het onheilspellend.

Op haar horloge zag ze dat het pas kwart over zeven was. Ze moesten dus nog een kwartier in deze kou wachten. Ze rilde en trok de kraag van haar jas verder omhoog.

‘Waarom doen we dit ook alweer?’ vroeg Roy.

‘Omdat het leuk is,’ zei Luca. ‘Die twee mensen hebben niet eens door dat wij er ook zijn. Ze denken dat ze gewoon hun gang kunnen gaan.’

‘En omdat het misschien iets met de Hemelrijders te maken heeft,’ vulde Sander voor haar aan.

Het gesprek van haar vrienden drong nauwelijks tot Melanie door. Haar gedachten waren ergens anders. Ze probeerde zich te concentreren op de stemmen die ze vorige maand ook had gehoord. Af en toe sloot ze haar ogen en hoopte ze dat ze een glimp opving uit de toekomst. Een toekomst die aangaf dat alles goed was, dat ze geen gevaar meer liepen. Maar iedere keer als ze haar ogen sloot, bleef het pikdonker. Ze voelde de kou op haar wangen, de wind floot langs haar oren.

Valerie doorbrak de stilte. ‘Daar komt een auto aanrijden,’ zei ze en ze wees naar een donkere auto die richting de parkeerplaats

afvloeg.

‘Dat moet hem zijn,’ zei Sander.

Melanie hoorde het enthousiasme in zijn stem. Hij ging op zijn tenen staan om alles goed te kunnen zien.

‘Hij komt deze kant op,’ fluisterde Luca. ‘Wat moeten we doen?’

‘Bukken,’ zei Roy, ‘en uit het licht van de koplampen blijven. Dan ziet hij ons niet.’

De auto reed het parkeerterrein op en draaide een rondje over het plein. Vlak in de buurt van de kinderen zette de bestuurder de auto stil. De lichten gingen uit en de stilte keerde terug.

‘We mogen ons niet bewegen,’ fluisterde Luca. ‘Hij mag ons niet zien.’

Melanie probeerde in de auto te kijken, maar het was veel te donker. Ze zag alleen een vaag silhouet van een man.

Roy ritste zijn jas open en pakte zijn telefoon.

‘Wat ben je daarmee van plan?’ vroeg Valerie zachtjes.

‘Ik ga het filmen.’

‘Doe hem weg,’ snauwde Luca. ‘Straks ziet hij ons nog.’

Maar Roy richtte zijn telefoon op de auto en begon te filmen.

Melanie draaide zich om. Tussen de kale struiken en bomen door zag ze iemand staan. Het licht van de bibliotheek scheen op een vrouw. Zo te zien was het Angeliq. Ze stond aan de rand van de top met een verrekijker in haar handen en tuurde naar het plein. Een minuut later liep ze weer terug het gebouw in.

Eindelijk gebeurde er iets bij de auto. Binnen ging het nachtlampje aan en het portier aan de bestuurderskant ging langzaam open.

‘Niet bewegen,’ fluisterde Luca.

Melanie voelde Valeries hand tegen haar rechterarm; ze trilde. Ze pakte haar hand vast en kneep er even in om haar gerust te stellen, terwijl ze haar aankeek en glimlachte. Valerie glimlachte terug.

Plotseling raasde er een zwarte schim vanuit de auto naar de rand van de heuvel.

‘Wat was dat?’ vroeg Luca geschrokken. ‘Hebben jullie dat ook gezien?’

‘Het leek...,’ begon Melanie, maar ze durfde haar zin niet af te maken.

Roy stopte met filmen. Hij selecteerde het filmpje en liet het aan de anderen zien.

‘Kun je het niet vertragen?’ vroeg Luca. ‘Zo zien we nog niks.’

Roy opende het filmpje in een ander programma en tikte snel op een paar knoppen. Daarna werd het filmpje vertraagd afgespeeld en zagen ze iets wat ze liever niet hadden gezien.

‘Zet het af!’ riep Valerie. ‘Nu!’

Melanie bleef naar de telefoon kijken. Ze herkende het zwarte doek meteen, maar zweeg. Aan de blikken van de anderen te zien, hadden zij ook gezien wat het was.

‘Het is hopelijk niet wat ik denk dat het is,’ zei Roy, die de telefoon snel weer in zijn binnenzak stopte.

‘We moeten in de auto gaan kijken,’ zei Luca.

‘Dan moeten we snel zijn, over vijf minuten is de afspraak.’

De Bieb-bende kwam voorzichtig achter de boom vandaan. Luca zette als eerste een stap op het plein en liep richting de auto.

Melanie liep vlak voor Valerie en keek vol spanning naar de auto. Het lampje, dat nog steeds brandde, verried verder niets van de binnenkant.

Melanie draaide zich om en hield Valerie tegen. De rest had niets in de gaten, zij slopen verder richting de auto.

‘Ik heb hier een heel slecht gevoel bij,’ zei Melanie. ‘Ik weet dat er iets gaat gebeuren, hoewel ik niets zie. Ik bedoel, de beelden uit de toekomst zijn er niet meer, maar diep vanbinnen weet ik het gewoon, er gaat iets ergs gebeuren.’

Valerie zei niets. Een paar seconden lang staaarde ze in Melanies ogen.

‘Hoe... hoe bedoel je dat?’ De opwindning was bij haar duidelijk verdwenen en angst was ervoor in de plaats gekomen.

‘Laten we hopen dat ik het mis heb.’

‘Komen jullie nog?’ Luca stond op een meter afstand van de auto. ‘Er is niets te zien,’ zei ze toen iedereen om haar heen stond. ‘De auto is verlaten.’

‘Er is wel iets uitgekomen,’ zei Valerie. ‘We zagen een schaduw, een doek.’

Terwijl ook Sander zich in de discussie mengde, hield Melanie het lampje in de auto in de gaten. Ze zag dat het flikkerde, met steeds kortere tussenpozen, totdat het uiteindelijk helemaal uitviel en de auto volledig in het donker gehuld was.

‘Jongens,’ zei ze met trillende stem, terwijl haar hart sneller begon te kloppen. ‘Ik weet niet of jullie dit willen horen, maar...’

‘Hé, de lamp is uit!’ riep Luca. Ze stapte vastberaden op de auto af en tuurde door het zijraam naar binnen. ‘Er is echt helemaal niks te zien.’ Ze streek met een hand over het raam. ‘Het glas voelt ontzettend koud aan.’

‘Dat is normaal,’ zei Sander. ‘Dat komt door de wind die erlangs gaat.’

‘Nee, dit is anders. Voel zelf maar.’

Sander ging naast Luca staan en legde zijn hand op het glas. Hij trok deze meteen weer terug en probeerde hem warm te wrijven.

‘Dat bedoel ik dus,’ zei Luca. ‘Raar toch?’

‘Het glas lijkt wel van ijs.’

Melanie liep zelf ook naar voren en bukte om de binnenkant te bekijken. Ze pakte haar mobieltje en zette de zaklampfunctie aan, waardoor ze veel meer zag.

‘Net wat ik dacht,’ zei ze. ‘Het hele interieur lijkt bevroren.’

‘Bevroren?’ Luca liep om de auto heen en gluurde via de andere kant naar binnen. ‘Dat kan toch niet. Er hangen zelfs ijspegels aan de binnenspiegel. En wat ligt hier voor iets gek?’

Ze opende de deur.

‘Een tulband!’ riep Sander plotseling in haar oor.

Luca sprong achteruit. ‘Wil je me niet meer zo laten schrikken, als ik aan het inbreken ben!’

Sander was naast haar gaan staan om het vreemde object van dichtbij te bekijken.

‘Ik wist het wel,’ zei Melanie. ‘Dit belooft niks goeds. Kijk, er staat een vreemd symbool met drie leeuwen op de achterkant.’ Ze maakte snel een foto, maar werd verblind door de flits van haar camera. Haar hand schoot uit en ze maakte in een reflex, door de schrik, een paar foto’s van de omgeving. Vlug zette ze de zaklamp weer aan.

‘Roy, dat filmpje. Kun je dat eens laten zien?’

Luca kreeg geen antwoord, want Roy wandelde een stuk verderop over het plein, weg van de heuvel. ‘Dat hele gedoe met die Hemelrijders begint weer van voren af aan,’ riep hij. ‘En daar heb ik geen zin meer in.’

Sander wilde hem achterna gaan, maar Luca hield hem tegen. 'Het heeft geen zin,' zei ze. 'Laat hem maar.'

'Dit is echt stom,' zei Sander. 'Waarom doet hij opeens zo raar?'

'Hij draait wel weer bij,' antwoordde Melanie.

'Jullie weten ook dat die kans klein is, als hij in zo'n bui is.'

Luca zette een stap achteruit en hield een hand bij haar oor. 'Hoorden jullie dat?' vroeg ze. 'Het was net alsof er iemand fluisterde.'

'Hou op,' zei Valerie angstig.

'Het is de wind,' loog Melanie, om Valerie te kalmeren. 'Hoor je?'

Valerie knikte. Melanie wist wel beter, ze had het ook gehoord en ze wist nu zeker dat het weer zou beginnen, net zoals Roy het wist. Haar gevoel had haar niet in de steek gelaten.

'Nou, die afspraak van die twee mensen is dus niet doorgaan,' zei Sander uiteindelijk. 'Het is half acht geweest. Deze auto is duidelijk niet van de man die zou moeten komen. En die andere auto heb ik ook niet gezien.'

'Maar van wie is deze auto dan?' vroeg Luca. 'Iemand moet hem toch bestuurd hebben?'

'Waarom zeggen we het niet gewoon hardop?' vroeg Melanie. 'Jullie weten net zo goed als ik wat hierachter zit. Waarom houden we onszelf voor de gek?'

De anderen zwegen. Zelfs Luca zei een ogenblik niets. Ze keken stilletjes naar de auto.

'Ik wil naar huis,' zei Valerie. 'Ik wil hier weg, voordat Angelique ons ziet.'

'Prima,' zei Luca en ze draaide zich om naar Sander. 'Kun jij dan Roy bellen en zeggen dat we naar huis zijn?'

‘Ik weet niet of hij opneemt,’ zei Sander. ‘Hij is de laatste tijd zichzelf niet, en hij is snel boos.’

Ze verlieten het plein en liepen richting het huis van Valerie.

Melanie plukte aan haar vlecht en controleerde een laatste keer de heuvel. Bij de Donkersgang besloot ze alleen verder te gaan naar huis.

‘We zien elkaar morgen op school wel,’ zei ze. Voordat ze haar zin had afgemaakt, reed er een witte auto langs hen. Hij reed tot het einde van de straat en sloeg linksaf, richting de Hemelstraat.

‘Zou dat de auto van het afspraakje kunnen zijn?’ vroeg Luca. Even later reed er ook een donkere auto langs. Melanie zag een oudere man achter het stuur zitten. Ze herkende hem van de foto van de chatsite.

‘Nu is het zeker,’ zei ze huiverend. ‘De auto bij de heuvel was dus van iemand anders.’

Melanie liep via de grote winkelstraat langs het park en dacht na over wat ze net gezien hadden. Ze kon het niet verklaren. Het enige dat ze kon bedenken was dat de volgende Hemelrijder probeerde aanwijzingen te geven om gered te worden. Moesten ze die dan gewoon negeren? Maar als ze dat deden, dan kwam de Man met de Bijl om hun zielen op te halen. Ze zouden dus geen andere keuze hebben dan de Hemelrijder te bevrijden. Deze gedachte deed haar huiveren.

Tijdens het lopen bestudeerde Melanie de foto van de tulband aandachtig. De drie leeuwen waren duidelijk een symbool. De middelste leeuw was naar voren gedraaid, terwijl de linker en rechter leeuw naar de zijkant keken. Ze zoomde met twee vingers iets verder in en probeerde de details te bekijken, maar daardoor

werd de foto onscherp. Bovendien was het veel te donker om de kleuren goed te zien.

Boven haar kraakte iets en er giechelde iemand. Melanie bleef staan en keek omhoog om de oorzaak van het geluid te achterhalen. Langs de voorgevel van het gebouw naast haar stortten twee dakpannen neer. Melanie sprong aan de kant, maar struikelde over haar eigen voeten. De dakpannen misten haar op het nippertje, maar ze maakte een lelijke val en stootte haar achterhoofd. Er schoot een onbeschrijflijke pijn door haar heen. Toen werd het donker en verloor ze haar bewustzijn.

